

“Özel Ek”

FOUR SEASONS

SPRING - SUMMER 2017

Music teacher Alper Yazıcı gives us an introduction to the history of the guitar.

Mağrip ve Latin gitarları 12. asırda görülür. 15. yüzyılda ise lavtaya doğru gelişerek "Mandola" veya "Mandora" ismini alır. Günümüz gitarının ana çizgilerinin oluştuğu bu yüzyılda Latin gitarı, mızraplı Vihuela'dır. Tarihte somut olarak ilk kez 14. asırda, şekli fazla tanımlanmasa da Guitern diye bir sazdan söz edilir.

İngiltere Kraliçesi I. Elisabeth, sarayında ve etrafında her zaman müzیکçilere yer vermesiyle tanınır. Bu çağda Lavta müziğinin en güzel örnekleri verilir. John Dowland (1562 - 1626) zamanının en büyük lavtacısıdır.

Gitar müziği, 16. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar ya Tabulatur (ses perdeleri yerine parmak pozisyonlarını gösteren nota yazım sistemi) biçiminde ya da alfabetik akor sembolleri sistemiyle yazılıyordu. İlk gitar metodu 1586 senesinde çıkarılmıştır.

17. ve 18. yüzyıllarda İtalya ve Fransa'da bazı gitar metodlarına rastlanır. 18. Yüzyılın sonunda IV. Şarl'ın himayesinde birçok gitarçı yetişir. Gelmiş geçmiş en büyük gitar ustalarından birinin Niccolo Paganini olduğu söylenir. Aynı zamanda Shubert, Berlioz, Diabelli, Gragnani, Carulli, Carcassi, Coste gibi bestecilerin ilgisini çeken gitar, onların da bu çalgı için yapıtlar

Gitarın ne kadar eskiye dayandığı ile ilgili bir hayli varsayım vardır. Ankara'daki Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde bulunan Hitit'lere ve Asur'lara ait kabartmalarda gitara benzeyen telli çalgıların varlığı bir gerçek. Avrupa'ya geliş öyküsünde ise İran ve Arap adlarına rastlıyoruz. Önce İran yoluyla Arap dünyasına, Arapların İspanya'yı fethiyle de Avrupa'ya geçtiği yaygın bir saptamadır.

yazmasına sebep olmuştur. 1778 - 1830 seneleri arasında yaşayan Fernando Sor ise aynı dönemde İspanya'da yetişen en önemli gitar ustasıdır. Fernando Sor'un pek çok gitarist yetiştirmesinin yanı sıra yazdığı sonatlar, varyasyonlar, fanteziler ve etütleri bugün dahi birçok gitaristin dağarcığının baş köşesinde bulunur. Bestekar, gitarı altı telli yaparak bugünkü gitarın temelini atar. İspanya'da, Sor'dan sonra Dionisia Aguada gibi bir gitar ustası yetişir. Daha sonra yeniden aynı dönemde İtalya'da bilhassa Beethoven'ın hayranlığını kazanan Mauro Giuliani (1781-1828) ismine rastlarız.

19.yüzyılda gitarda sesin artmasını sağlayan değişiklikler yapıldı. Gövdesi genişletildi, derinliği azaltıldı, göğüs kapağı iyice inceltildi. Gövdenin içine göğüs kapağını desteklemek için konan çitaların formu değiştirildi. Sapın gövdeye bağlantısı da, tellerin gerilimine karşı destek sağlayacak şekilde güçlendirildi.

19. yüzyıl süresince İspanya'da birçok usta gitarist yetişir. Bunlar arasında Sor, Cano, Huartas, Tostado, Aquado, Fossa başlıca isimler bulunmaktadır. Yüzyılın ikinci yarısında çağdaş gitar ekolünün kurucusu olarak nitelenen,

Walton, Martin, Davies, Tippett, Dodgson, Arnold, Brindle, Lauro, Poulene v.b. gibi özgür yapıtlar yazan besteciler de katılmıştır.

Gitar Türleri

• Akustik Gitar

Görünüş bakımından klasik gitarı andıran akustik gitarın gövdesi klasik gitardan biraz daha şişman ve basıktır. Daha dar bir sapa ve çelikten yapılmış tellere sahip olması klasik gitarla arasındaki en büyük farktır. Akustik gitar biraz daha sağlam bir kasaya sahiptir, klasik gitardan ağırdır ve tuşe yapısı daha farklıdır.

• Elektro Gitar

Katı ve oyulmamış gövdeye sahip olan elektro gitarda tellerden gelen ses manyetikler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülüp yükselticiye yollar. Ekseriyetle pena ile çalınır. Manyetiklerin titreşimi algılayabilmesi için çelik tel kullanılır. Diğer gitarlar gibi elektrogitarlar da sap, gövde ve baş olmak üzere üç ana bölümden oluşur.

• Bas Gitar

Çalışma prensibi elektro gitara benzer. Ancak sesi normal gitarlardan 1 oktav kalındır. Değişik çeşitlerde bas gitarlarda bulunmaktadır: 12 telli, 6 telli, 5 telli, perdesiz, kafasız.

• 7 Telli Gitar

Klasik 6 telli gitarlardan pek bir farkı yoktur. Ancak tek fark en üstte bulunan E (mi) telinden sonra B (si) telinin konulmasıdır.

Bach ve Beethoven'ın yapıtlarından gitar için yaptığı düzenlemelerle tanınan Valensiya'lı gitarıcı-bestekar Francisco Tarrega'da bu isimlerin en önemlilerinden birisidir. Andres Segovia, Emilio Pujol, Miguel Llobet, Regino Sainz de la Maza, Alirio Diaz ve Narciso Yepes onu izlerler.

İngiltere'de ise, Julian Bream ve John Williams gibi gitaristler de aynı paralelde devam ederler. Andres Segovia'nın gitar dünyasına en önemli katkısı ise gitarda ilk defa naylon tel kullanmasının yanı sıra o senelerde daha çok Amerika'da folk müzik, Avrupa'da ise türkü eşlikçisi olarak görülen gitarı, Klasik Gitar olarak tüm dünyaya tanıtmasıdır. Segovia'nın talebesi olan Alirio Diaz (1923) ise tanınmış bir yorumcu olarak bütün dünyaya ismini duyururken, özellikle Türkiye'de verdiği konserlerle ülkemizde gitarın tanınmasında büyük katkıda bulunmuştur ve bu katkısını bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de halâ sürdürmektedir.

Segovia, Tarrega, Llobet, Pujol, Anido, Prat, Diaz, Bream, Williams gibi sanatçıların ünlü ve büyük yapıtları gitar için düzenleyerek dağıtı genişletme gayretlerine daha sonra Castenuovo Tedesco, Roussel, Mompou, Villa-Lobos, Ohana, Britten, Henze, Torroba, Rodrigo, Hallfater, Berio, Turina, Falla, Takemitsu, Ponce, Bennett, Berkeley,

Alper Yazıcı

Nationality : Turkish

Education : BEd (Music), MA (Music)

Post : Music Teacher

Başarının Sırrı

Fatma Kantar is an experienced Turkish Language and Literature teacher who in the course of her teaching career has inspired students to aim for their best. Here she describes the important relationship between teacher, student and parents in an interview with the Zengin family

Eğitim, bireyin doğumundan ölümüne süregelen bir olgu olduğundan ve politik, sosyal, kültürel ve bireysel boyutları aynı anda içinde bulundurduğundan, tanımının yapılması zor bir kavramdır.

Tanımdan da anlaşılacağı gibi eğitim çeşitli olgularını içinde barındırır. Tabii bu olgular ve bunların işleyiş biçimleri ülkeden ülkeye farklılık gösterir. Her ülke, bu olgular içinde kendi eğitim sistemini yaratmıştır. Ülkemizde bu sistem, sınav üzerine oturtulmuştur. Sınavsız, yani ölçme ve değerlendirmenin yer almadığı bir eğitim sistemi ülkemizde maalesef düşünülemez. Bu nedenle öğrenciler, iyi denilen okullara gidebilmek için kıyasıya

bir rekabete girerler. Milyonlarca öğrencinin katıldığı TEOG da bu rekabetin oluşmasına neden olan sınavlardan biri.

Yaşam boyu bilgi, anı ve deneyimleri paylaşmayı hedefleyen İstanbul International School olarak bizler, değişen bir dünyada öğrencilerin gereksinimlerine hitap edip ulusal veya uluslararası okullara geçişini sağlamaya çalışmaktayız. Her alanda başarıları ile ön plana çıkan öğrenciler yetiştirmeyi hedefleyen okulumuz, önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da TEOG sınavında başarılı olmayı hedefliyor.

TEOG sınavında iyi bir başarı gösteren ve Milli Eğitim Bakanlığının öğretim programlarına tam uyumlu "Okulistik" sınavlarında da her

defasında Türkiye birincisi olan öğrencimiz Mehmet Efe Zengin, sınava nasıl hazırlandığını ve başarılı olmanın sırrını; annesi Yelda Hanım ise bu başarıya nasıl bir katkısı olduğunu ve ayrıca böyle bir öğrencinin velisi olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlattı:

MEHMET EFE ZENGİN

Mehmet Efe, çok büyük bir başarıya imza attın. Tüm sorulara doğru cevap verdin, öncelikle seni tebrik ederim.

Teşekkür ederim.

Bu başarının sırrı nedir?

Klasik olacak; ama dersi derste dinlemek ve çok test çözmek. Kısacası benim başarımın sırrı bu. Ben eve gidince çok ders çalışmam, okulda dersi çok iyi dinlediğim ve iyi öğrendiğim için evde konu tekrarı yapmam, sadece test çözerim. Testlerde zorlandığım bir konu varsa defteri o zaman açıp konuya bakarım. Test üzerinden konu tekrarı yaparım. Bana göre okulda ders dinlenip öğrenilir, evde test çözülür.

Yani dersi derste dinliyorum ve çok soru çözüyorum. Dinleyen ve test çözen öğrenci başarılı olur diyorsun.

Evet.

Sınava hazırlık sürecinde yapılan çalışmalar, ders çalışma yöntemleri ve test tekniklerini düşünecek olursak sen bu süreçte neler yaptın? Başarılı olmak için nasıl bir yol izledin?

Saat 17.00'de test çözmeye başlarım. Akşam 9'u 1 geçe kimse bana test çözdüremez. O saatten sonra televizyon programlarım başlıyor, onları izliyorum. Kendimi rahatlatıyorum. Kitap okuyorum. Ancak her gün düzenli olarak 17:00'den 21:00'a kadar test çözüyorum. Test çözmeyi çok seviyorum. Soruları nasıl çözeceğimi, soru tekniklerini çok iyi biliyorum. Her tür soru tipini çok iyi tanıyorum. Görmediğim hiçbir soru tarzı yok.

Düzenli ve çok soru çözen de başarılı olmasını sağladı.

Evet.

Hiç sınav kaygısı yaşadın mı? Bununla başa çıkma konusunda arkadaşlarına neler tavsiye edersin?

Birinci TEOG sınavına girmeden önce çok kaygılıydım. Hatta sınavdan bir gün önceki gece çok ağladım. Bunun normal olduğunu düşünüyorum; çünkü ilk kez böyle bir sınava giriyordum ve hayatım söz konusuydu. Ancak ikinci sınavda aynı heyecanı yaşayacağımı düşünmüyorum; çünkü sınavla ilgili bir tecrübe kazandım ve kendime güveniyorum.

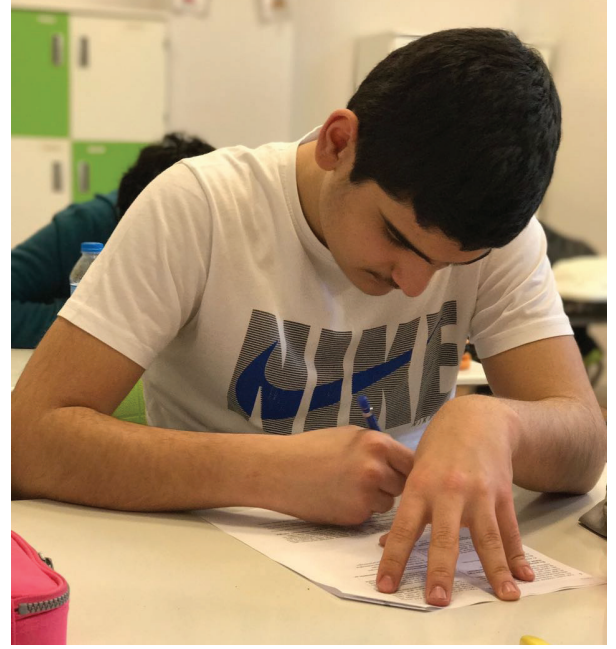
Arkadaşlarıma tavsiyem, sınav ortamını yaratacak şekilde bol bol test çözsünler, deneme sınavlarına katılsınlar. O ortamı defalarca gören insanın çok heyecanlanacağını düşünmüyorum.

Eminim ailenin ve öğretmenlerinin de başarında emeği büyüktür. Onlar senin için neler yaptı, sana ne gibi tavsiyelerde bulundular?

Annem olmasa ben bu kadar başarılı olamazdım. Annem olmasa ben hiçbir şey yapamazdım. Birinci sınıfta okumayı geç söken öğrencilerden biriydim. İçimdeki cevheri annem keşfetti ve sistemli bir şekilde dördüncü sınıftan itibaren çalışmama hep yardımcı oldu. Ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Babam ve kardeşime de sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Başarımda başta annem olmak üzere ailemin katkısı çok büyüktür.

Öğretmenlerime de çok teşekkür ediyorum. Onları çok seviyorum. Ben bir öğretmeni sevmezsem dersini kesinlikle dinlemem. Her soruma itina ile cevap veren, dersi can kulağıyla dinlememi sağlayan öğretmenlerime de minnettirim.

Tavsiye kısmına gelecek olursak, normalde ben tavsiye dinlemekten sıkılan bir insanım; ama babamın tavsiyeleri benim için çok önemlidir. Onları kural gibi algılıyorum ve mutlaka uygulamalıyım hissine kapılıyorum; çünkü babam hayatımda örnek almam gereken en önemli insan. Çok bilgili ve bilgiyi doğru kullanan birisi. Babamın geleceğe dair

birçok tavsiyesi benim için her zaman önemli olmuştur.

Çok okuyan biri misin? Ne tür kitapları okumayı seversin?

Babamdan dolayı tüm klasikleri, babamın kütüphanesindeki tüm kitapları okudum. Her tür kitabı okurum. Dini, siyasi kitaplardan tutun da bilimkurgu, fantastik kitaplara kadar... Bu yıl sınavdan dolayı önceki yıllara göre daha az kitap okumuşumdur; ancak çok okumanın tüm derslerde başarı sağladığını biliyorum. Çok okuduğum için paragraf sorularını rahatlıkla çözebiliyorum, yazım ve noktalama konusunda çok iyiyim. Sadece Türkçe dersi değil, okuduğum için tüm derslerde başarılıyım.

Sadece kitap okumak ve ders çalışmak mı sana bu başarıyı getirdi? Başarıyı elde edebilmek için sadece ders çalışıp hayattan tamamen kopmak, sosyal ve sanatsal faaliyetlerden uzak durmak gerekir diye bir düşünce var. Sence bu doğru bir şey mi? Sınava hazırlanan bir öğrenci, her şeyi

askıya alıp sadece ders mi çalışmalı? Örneğin sen bu süreçte ders çalışmak dışında neler yaptın?

Bana göre bu düşünce çok yanlış. Ben hiçbir zaman TEOG sınavını hayatımın merkezine koymadım. Haftanın dört günü basketbola gidiyorum. Telefonumu da elime alıyorum, "İpad"imle de oynuyorum, televizyonumu da izliyorum, arkadaşlarımla sinemaya da gidiyorum. Kısacası yapmam gereken her şeyi yapıyorum, Sınav senesi diye hayattan kopmuyorum. Hem derslerimde başarılı olmaya çalışıyorum, hem de sosyal aktivitelere devam ediyorum.

Bazı arkadaşlarım var; sınav sürecinde hayattan tamamen kopuyorlar, çok çalışsalar da başarılı olamıyorlar. İşte onların sınavdan sonra hayata dönmeleri hiç de kolay olmuyor. İşin sırrı hayatını düzene sokmak, düzenli çalışmak, belki de düzenli sosyalleşmek. Örneğin; bugün arkadaşlarımla buluşmuşsam ertesi gün test çözmeliyim. İki eğlenceli aktiviteyi üst üste koymamalıyız.

TEOG sınavından sonra en çok yapmak istediğin şey ne?

Ben yapmak istediğim her şeyi zaten yapıyorum, ekstra yapmak istediğim bir şey yok. TEOG sınavı yapacaklarıma asla engel olamaz.

Hedeflerin nelerdir? İleride hangi mesleği yapmak istiyorsun? Ailenin bu konudaki görüşleri nelerdir?

Avukat olmak istiyorum. Bu mesleği seçmemde en büyük etken babamdır.

Babam her zaman örnek aldığım bir kişidir. Hayatım boyunca hep onun gibi başarılı olmak istemişimdir. Tabii ki ailem de avukat olmamı istiyor ve beni bu yönde yetiştiriyorlar. İleride bu meslekte mutlu olacağımı biliyorum. Avukatlığı seviyorum.

Son olarak neler söylemek istersin; sınava hazırlanan arkadaşlarına, anne ve babalara neler tavsiye dersin?

Düzenli ve sistemli çalışan herkes benim gibi başarılı olabilir. Hayatta hiçbir şey zor değildir. Sınav bir yıla sıkıştırılmaz. Sınava son gün çalışılmaz. Dördüncü sınıftan itibaren sınavlarla karşılaşılırsa o zamandan itibaren çalışmaya başlamamız gerekir. Öğretmenini seven, dersi dinleyen, ödevlerini yapan, düzenli test çözen, yeri geldiğinde sosyalleşen, spor yapan, kitap okuyan her öğrenci başarılı olur; tüm bunları yapan öğrenci zorlukları aşar ve mutlu olur. Hayatta en önemli şey mutluluktur.

YELDA HANIM

Yelda Hanım, oğlunuz TEOG sınavında muhteşem bir başarı gösterdi, "Okulistik" sınavlarında da Türkiye birincisi oldu. Tebrik ederim. Disiplinli ve sistemli çalışarak başarıdan başarıya imza atan Mehmet Efe'nin annesi olmak nasıl bir duygu?

Mehmet Efe çok özel bir çocuk. Bu başarı sadece 7. ve 8. sınıfta olan bir başarı değil. Bu 18, 20 aylıkken başlayan bir uğraş, baştan beri gelen bir çalışma süreci. En önemlisi

mutlu ve huzurlu bir ortam sağlayabilmek. Biz eşimle çocuklarımızı hiç ağlatmadık. Onları mutlu, huzurlu bir şekilde yetiştirdik ve yetiştirmeye de devam ediyoruz. Bana göre başarının sırrı mutlu olmakta gizli. Çocuklarım evde mutlu, okulda mutlu, öğretmenleriyle mutlu; dolayısıyla başarısız olmasını gerektirecek bir durum söz konusu değil.

Mehmet Efe nasıl bir çocuk? Biraz kendisinden bahseder misiniz?

Mehmet Efe inanılmaz duygusal bir çocuk. Hiç kimseyi incitmek istemeyen, büyükten küçüğe herkesi seven bir çocuk. Başarıya endekslenmiş, öz güveni yüksek; ancak bu öz güveni göstermeyen, bunu hep geriye atan bir çocuk. Aynı zamanda sosyal, her grupta aranan, özlenen bir çocuk. Biz hiçbir zaman sosyal hayattan ve spordan kopmadık. Mehmet Efe birinci sınıftan itibaren sporla ilgileniyor. Yüzme ile başladı, şu anda basketbol oynuyor. Basketbolda da çok başarılı. Sadece ders açısından değil, sporda da başarısını gösteriyor. Koçu Mehmet Efe olmazsa olmaz diyor, her maçta onu oynatmak istiyor. Orada da hem koçu ile hem de arkadaşlarıyla ilişkileri mükemmel.

Çok daha fazla imkana sahip olup başarılı olamayan çocuklar var. Siz bunu neye bağlıyorsunuz?

Öncelikle çocuğa her şeyi vermeyeceksiniz. Çocuk "yok"u bilmeli. Örneğin; küçükken çocuklarıma oyuncaklarını bile tek tek almayı tercih ettim. Onların doyumsuz olmalarını istemedim. Ya da kitap alınacak... Bazı veliler çocuğum yeter ki çözsün, çalışsın diye dünyalarca kitap alıyor ve bana kızıyorlar "Yelda, senin çocuğun çok test çözüyor, sen niye almıyorsun?" diyorlar. Elindeki kitap bitmeden fazlasını almama gerek yok diye düşünüyorum. Eminim ki diğer velilerin elinde alınan kitaplar yığıntı olarak duruyor. Ancak şunu da söylemek istiyorum; benim

çocuklarım çalışan, çalışmayı isteyen, sorumluluklarını bilen çocuklardır.

İletişim dili sınav öncesinde en çok dikkat edilmesi gereken noktadır. Örneğin; sınava düzenli hazırlanan ya da hazırlanmaya çalışan, çaba gösteren sınav çocukları için "ders çalış" yönergesi minimum kullanılmalıdır. Bu uyarılar, tavsiyeler çocuğun kaygısını arttırabileceği gibi bazen onu ders çalışmamaya da sürükleyebilir. Siz bu dengeyi nasıl kurdunuz, oğlunuz sınava hazırlanırken onunla nasıl bir iletişimde buldunuz, ona neler tavsiye ettiniz?

Geçmiş yıllarda "Haydi oğlum, dersini çalış." dediğim zamanlar oldu; ancak şu anda o cümleyi hiç kurmuyorum. Benim çocuğum nerede, ne zaman, ne yapacağını çok iyi biliyor. Tabii benim en büyük avantajım evde olmam, onlarla ilgilenebilmem. 16.00'da okuldan alıyorum onları, 16.30'da evde oluyoruz. Çocuklarımı çok iyi tanıyorum, ortamı onlara göre hazırlıyorum. Önceden yemekleri hazırlıyorum. 17.30'da yemeğimiz bitiyor, 18.00'e kadar herkes serbest takılıyor. 18.00'den sonra herkes kendi işini yapıyor. Çocuklarım ödevlerini yapıyor, ben şahsi işlerimi yapıyorum. Yani kimse kimseye ne yapması gerektiğini söylemiyor, herkes ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor zaten. Ancak bu evimizde baştan beri oturttüğümüz bir kural, kimse bunun dışına çıkıp aksi bir şey yapmıyor. Bu sadece sınav senesi uygulanabilecek bir şey değil, bu baştan beri gelen bir süreçtir. Duyuyorum, bazı öğrenciler -hem de marka değeri çok yüksek okullarda okuyan öğrenciler- gece 12, 1'lere kadar ders çalışıp test çözüyorlarmış. Bu durumun öğrenciler için verimli olduğunu düşünmüyorum. Ben çocuğumu çok iyi tanıyorum. Haftanın üç günü basketbola gidiyor, bir gün dedesi ile vakit geçiriyor, hafta sonu arkadaşlarıyla buluşuyor, akşam 6'da dersin başın oturuyorsa 9'da işini bitiriyor. Çok sıkıldığını hissettiğim zaman

onu rahatlatmaya çalışıyorum. Dışarı çıkıp salep içiyoruz, tatlı yiyoruz. Sonra da eve gelip yatmak için hazırlanıyoruz. Gece geç saatlere kadar ders çalışmanın kimseye faydası olmaz sorumluluğunun bilmek, sistemli çalışmak ve mutlu olmak başarıyı getiriyor. Bir seneye başarı sıkışamaz.

TEOG sınavının yaklaştığı bu dönemde öğrencilerimiz de velilerimiz de haklı bir kaygı içerisindedir. Sınavlarda başarılı olmak öğrenci kadar anne ve babanın da isteğidir. Ancak beklenti ve endişenin odak noktası şüphesiz öğrencidir. Bu dönemin sağlıklı bir şekilde atlatılması için çocukları sınava hazırlanan bir anne olarak velilere ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz? Sizce bu süreçte anne ve babaların görevleri nelerdir?

Anne baba olarak bizler, çocuklarımız hedeflerini belirlerken onlara olanaklar, çeşitli yollarla seçenekler sunmalıyız. Mutlu olacağı mesleğe onları yönlendirmeliyiz. Ben çocuklarımın doğumlarından yaşamlarının sonuna kadar mutlu olmalarını istiyorsam mutlu olacakları mesleğe de onları yönlendirmek için elimden geleni yapmalıyım. Bence bir annenin ya da bir babanın en büyük görevi çocuklarının mutlu olmalarını sağlamaktır. Bu ders çalışırken ve test çözerken de olmalı, tercihlerini belirlerken de.

Sınav süreci ailelerin maddi, manevi çok fazla fedakarlıkta buldukları bir dönem. Bazı veliler hayatlarını sınava göre şekillendirir, kendi hayatlarını bir kenara bırakıp sadece çocuğun sınavı ile ilgilenir. Aslında bu durum, yarar yerine zarar oluşturabilir. Yapılan fedakarlıklarda aşırıya kaçmak çocuğun kaygısının artmasına neden olabilir. Siz bu konuda neler düşünüyorsunuz? Çocuklarda sınav kaygısına neden olan etken aileler midir?

Ben bir kere velilerin kendi hayatlarını bir kenara bırakıp, hatta kendi hayatlarından

kopup maddi manevi sadece sınava odaklanmalarını doğru bulmuyorum. Bizim evimizde televizyon da açık, ben arkadaşlarımla buluşup kahvemi de içiyorum, yeri geliyor çocuklarımla birlikte dizimi de izliyorum; ama asla çocuklarımı sıkıyım. Öncelikle ders çalışılan ortamın rahat olması gerekiyor. O çocukların kafalarını boşaltmaları gerekiyor ve "Bak, biz senin için hayattan koptuk, şu kadar para harcadık, sen de bunun karşılığını ver!" şeklinde konuşarak çocukların omzuna taşıyamayacakları bir yükü yüklememek gerekiyor. Bazı veliler inanılmaz fiyatlara özel ders aldırıyor. Bunlara hiç gerek yok. Bir öğrenci dersi derste dinledi mi her şeyi öğrenir. İstanbul International School'da da TEOG sınavına çok iyi bir şekilde hazırlanabilir. Çıkan sorular çok farklı değil, onları da IIS'teki öğretmenler kadar iyi olan öğretmenler hazırlıyor. Kısacası çalışan ve okuyan çocuk başarılı olur. Mehmet Efe çok okur, her tür kitabı okur. 7, 8 senedir kendinin oluşturduğu bir kütüphanesi var. Sıkıldığı zaman okur, gazete okur, haber dinler. Bu konuda da babamızın çok büyük etkisi var. Bir haberi beraber dinlerler, bir kitabı beraber okuyup yorumlarlar. Çocuklar babamızı işi gereği çok sık göremiyor belki; ama gördükleri zaman da onunla çok kaliteli vakit geçirirler.

Son olarak, neler söylemek istersiniz?

Çocuklarım başarılı, öğretmenlerimiz başarılı, biz de veli olarak bu başarıya destek veriyoruz. İşin özü bu.

Fatma Kantar

Nationality : Turkish

Education : B.Ed

Post : Turkish Language and Literature Teacher

Introducing...

Isfahan – a city worth visiting

Our English / Social Studies teacher Mehdi Khayam studied in Isfahan and give us an intruduction to the city.

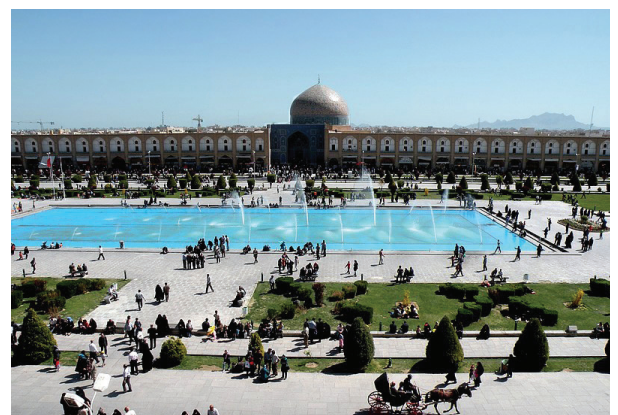

Isfahan is located in central Iran, equidistant from the Persian Gulf and the Caspian Sea. It sits on both the east-west and north-south trade routes which traverse the country. Isfahan has artifacts dating back to the Paleolithic period, and written history going back to ancient Aspadana. At one time Isfahan was among the largest cities in the world. It has twice been the capital city of Persia -- during the Parthian Empire and again in the sixteenth century Safavid dynasty and has a large number of impressive historical buildings.

Most of the biggest and most lavish ones where constructed in the 17th century. Naqsh-e Jahan square is one of the amazing monuments in Isfahan.

Naqsh-e Jahan means 'pattern of the world',

and it's a world that owes much to the vision of Shah Abbas the Great. Begun in 1602 as the centrepiece of Abbas' new capital, the square was designed as home to the finest jewels of the Safavid empire – the incomparable Masjed-e Shah, the supremely elegant Masjed-e Sheikh

Lotfollah and the indulgent and lavishly decorated Kakh-e Ali Qapu and Qeysarieh Portal. At 512m long and 163m wide, this immense space is the second-largest square on earth – only Mao Zedong’s severe Tiananmen Sq in Beijing is bigger. It is a Unesco World Heritage Site.

Naqsh-e Jahan square is also lined with a bazaar that offers many local handicrafts.

The square has changed little since it was built, and at each end you can still see the goal posts used in regular polo games 400 years ago. The only modern additions are the fountains, which were added by the Pahlavis, and the souvenir shops, which occupy the spaces on either side of the arched arcades but are relatively innocuous.

Isfahan is also famous for the many bridges running over the Zayanderud -- the river that serves as a life line for this town. The river flows plentifully downstream, and many people come to the famous bridges to watch the water pass through.

One of the best-known is the Khaju Bridge, which also has its origins in the 17th century. It is a bridge in the province of Isfahan, Iran, which has been described as the finest in the province. It was built by the Persian Safavid king, Shah Abbas II around 1650, on the foundations of an older bridge. Serving

as both a bridge, and a dam (or a weir), it links the Khaju quarter on the north bank with the Zoroastrian quarter across the Zayandeh River. Although architecturally functioning as a bridge and a weir, it also serves a primary function as a building and a place for public meetings. This structure was originally decorated with artistic tilework and paintings, and served as a teahouse. In the center of the structure, a pavilion exists inside which Shah Abbas would have once sat, admiring the view. Today, remnants of a stone seat is all that is left of the king’s chair. This bridge is one of the finest examples of Persian architecture at the height of Safavid cultural influence in Iran”.

References:

www.360cities.net

www.lonelyplanet.com

	Mehdi Khayam Nationality : Iranian Education : BA (English Language and Literature), Teacher Certification Post : English and Social Studies Teacher
--	--

Teaching Turkish as a Foreign Language

Kübra Kınık was trained to teach Turkish Language and Literature to Turkish students. At Istanbul International School she teaches Turkish as a Foreign Language. She compares teaching Turkish to native students and to foreigners.

Nasıl Öğreniyoruz?

Dil öğretiminin en büyük zorluğu sanıyorum ki her bir öğrencinin derse ait kazanımlarının birbirinden farklı olmasıdır. Konuyu iyi bilen öğrenci, doğal olarak bildiği bir konuyla tekrar karşılaşmak istemez ve dersi reddeder ya da her soruya cevap vermeye çalışarak dikkat çekmeyi ister. Az bilen ya da hiç bilmeyen öğrenci ise genellikle yanlış yapmaktan çekindiği için geri planda kalmayı tercih eder. Sonuç olarak iki taraf için de istenen verim alınamamış olur. Durum böyleyken biz öğretmenler, bu sorunu çözebilmek için çeşitli yöntemler deneriz.

Denenen en geleneksel yöntemlerden biri, aynı bilgi birikimine sahip öğrencileri kendi seviyelerine uygun sınıflara ayırmaktır. Bu yöntem aslında çok cazip görülebilir. Ancak bu tür ayrıştırmaların yaşadığımız dünyada bir yeri olmadığı gibi çocuklar arasında anlamsız bir sınıflaşmaya sebep olmakta; öğrenme durumu daha geride olan gruptaki öğrencilerin, kendilerini ileride olan öğrencilerle kıyaslamaları sonucu bir çeşit yetersizlik duygusu hissetmelerine ve öğrenme motivasyonlarının azalmasına neden olmaktadır. Gerek pedagojik gerek psikolojik olarak değerlendirildiğinde, bu duyguyu yaşayan çocukların, ilerleyen yaşlarında hoşgörüsüz, özgüveni sarsılmış ve

tahammülsüz bireyler olabildiği bilinmektedir. Bu sebeple böyle bir ayrıştırma, günümüz eğitim anlayışında tercih edilen bir yaklaşım olmaktan çıkmıştır.

Bir diğer yöntem ise destek ihtiyacı olan öğrencileri ders içinde ek çalışma kâğıtlarıyla beslemektir. Bu yöntemde de aslında amaç; diğerlerine göre geriden gelen öğrenciler de dâhil olmak üzere herkesin aynı seviyeye gelmesini beklemektir. Bu da yine **Einstein**'ın şu sözünü akıllara getirir:

“Aslında herkes bir dâhidir.

Ama siz kalkıp bir balığı

ağaca çıkma yeteneğine göre

yargıyorsanız, balık tüm ömrünü

bir aptal olduğuna inanarak

geçirecektir.”

Bu gibi sebeplerle biz okulumuzda Türkçe derslerini, her öğrencinin kendine has ilerlemesini dikkate alan, standart ve kalıp beklentilerin olmadığı “farklılaştırılmış sınıf eğitimi” modeline göre işlemek için çaba sarf ediyoruz. Yani sınıf ayrımı olmaksızın -aynı sınıf içindeki farklı gruplara- farklı eğitimler uyguluyoruz. Örneğin Türkçesi nispeten daha iyi düzeyde olan öğrencilerimizle okuma ve yazma ağırlıklı bir ders işliyor,

zaman zaman Türk ve dünya edebiyatından seçilmiş hikâye ve masallar okuyarak yeni kelimeler öğreniyor, zaman zaman Türk kültürünü, İstanbul'u ve Türkiye'yi anlatan bilgi içerikli kitaplar okuyoruz. Türkçeyi hiç bilmeyen öğrencilerle de günlük konuşma dilini ve Türkçenin bazı kurallarını öğreniyoruz. Yani aslında tamamen bireysel bir öğrenme gerçekleşmiş oluyor. Değerlendirmelerde de bu kıstasları dikkate alıyor ve öğrencilerin bireysel ilerlemelerini değerlendirmek amacıyla onlara farklı sınavlar uyguluyoruz. Aslında onlara, diğer arkadaşlarıyla yarış halinde olmadıklarını, tek hedeflerinin bir öncekinden daha fazla bilgi sahibi olmaya çalışmak olması gerektiğini yani sadece kendilerini aşmaya çalışmaları gerektiğini hissettirmeye çalışıyoruz.

Yabancı kökenli öğrencilerimizin Türkçeyi öğrenirken Türkçe dilinin konuşulduğu bir ülkede yaşıyor olmaları onlar için büyük bir avantaj. Çünkü yaşadıkları ortamda ister istemez bu dile maruz kalıyorlar. Bu da onları bir yerde Türkçe öğrenmeye mecbur kılıyor çünkü çevrelerinde olan biteni anlamlandırmak, kendilerini içinde buldukları ortama ait hissedebilmeleri için oldukça önemli.

Yabancı öğrencilerin Türkçe öğrenmelerinin elbette zorlukları da oluyor. Onlar bazen çıkardığımız seslerin kendi dillerinde olmaması dolayısıyla Türkçedeki ünlü uyumlarını

ve kelimelere gelen farklı eklerin nedenini anlamlandırmakta güçlük çekebiliyorlar.

“Biz özellikle dil öğrenimine yeni başlayan gruplarda derse karşı ilgi uyandırmak adına derslerimizde konuşmaya ağırlık veriyor, gramer bilgisi kazanımlarında çok fazla zorlayıcı olmamaya gayret ediyoruz. Böylelikle öğrencilerimizin Türkçe öğrenimine karşı önyargılar oluşturmalarının ve dersi reddetmelerinin önüne geçmeyi amaçlıyoruz. Onlar Türkçeyi gramer bilgisi içinde kaybolarak değil, tıpkı bebekler gibi, duyarak ve deneyimleyerek öğreniyorlar. “

Türk öğrencilerimiz zaten bu dilin içinde doğmuş olduklarından, yani öğrendiklerini kurallar olmaksızın sadece duyarak öğrendiklerinden, verilen bilgiyi yabancı öğrenciler kadar sorgulamıyor ve kolayca kabulleniyorlar. Yabancı öğrenciler içinse durum çok daha zor. Çünkü onlar hep “Bu

neden böyle?” ya da “Bu böyleyken bu neden böyle değil?” gibi sorular soruyor ve sorguluyorlar. Dil öğrenirken bu sıkıntıları yaşamak aslında oldukça normal.

Okulumuzun bir güzel yönü de, bireysel programlara açık olmasıdır. Öğretmen olarak bizleri kısıtlayan ve çocuklarımızla uyumsuz bir müfredat programının öğrencilere dayatılıyor olmaması, öğretmenlerin alanlarında özgür olabilmelerine ve programlarını özelleştirebilmelerine olanak sağlıyor. Bu, hem öğretmenler hem de öğrencilerimiz için büyük bir şans. Çünkü çocuklar bu sayede yukarıda da belirttiğim gibi farklılaştırılmış ve hatta bazen tamamen bireyselleştirilmiş eğitimler alabiliyorlar. Tüm öğrencileri tek bir kalıba oturtmak ve tümünün bilgisini tek bir standarda bağlamak gibi bir kaygımızın olmaması buna olanak sağlıyor. Bu da öğrencilerimizin, kendilerini kısıtlanmış hissetmeksizin kolayca

öğrenebilmelerine ve öğrenmenin yanında öğrendiklerini deneyimlemelerine yardımcı oluyor.

Biz Türkçe derslerinde Türkiye’de yaşayan bir yabancıya ya da yıllarca yabancı bir ülkede yaşamış olan bir Türk çocuğun, kendisini bulunduğu ortamda yabancı hissetmemesi için onun, en temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek duruma gelmesine yardımcı olmaya çalışıyoruz. Bunları yaparken öğrencilerimizin yaparak ve yaşayarak öğrenmeleri için çaba sarf ediyoruz.

Çocuklarımızın, sınıf ortamında sabit kalmak zorunda olmaları da zaman zaman tam öğrenmenin gerçekleşebilmesinin önünde bir engel olabiliyor. Son dönemde yapılan bilimsel araştırmalar da insan beyninin, hareket ederken daha iyi çalıştığını gösteriyor ve insanlara düşünürken hareket halinde olmalarını salık veriyor. O sebeple

bizim, sınıflarımızda 40 dakika boyunca eli kolu kıpırdamaksızın hareketsizce oturan ve düşünmek ve sorgulamaksızın beyinlerine yükleme yapan öğrenciler görme gibi bir beklentimiz yok. Bizler sınıf içi disiplini, öğrencilerin ihtiyaç ve özgürlüklerine saygı duyarak ve dersi etkinliklerle canlandırarak zaten sağlamış oluyoruz.

“Dil öğrenme konusunda öğrencilerimizde bir ilgi uyandırmak amacıyla derslerimizi uygun ortam ve koşullar oluşturarak zaman zaman sınıf dışına da taşırdığımız oluyor. Yeri geliyor, restoranda sipariş verebilmeyi öğrenmek ve menüleri tanıyabilmek için gerçek bir restorana gidip yemek yiyoruz. Yeri geliyor bahçeye çıkıp birbirimize yol tarifi yaparak yönleri öğreniyoruz. Yeri geliyor evden getirdiğimiz süt, makarna, pirinçlerle bir market oluşturarak, derslerimiz için özel olarak hazırladığımız sahte kâğıt paralarla alışveriş yapıp para birimlerini ve bir bakkal alışverişini yapmayı öğreniyoruz.”

Çoğu ders etkinliğimizde Montessori eğitim felsefesinin izlerini görmek de mümkün aslında. Özellikle küçük yaş gruplarındaki öğrencilerimizin öğrenirken dokunma, hissetme, işitme, görme unsurlarının hepsinden faydalanmasını sağlamaya ve gündelik hayatlarında onlara yardımcı olacak çalışmalarını yapmaya çalışıyoruz. Tüm bunlar, dil

öğretimini kolaylaştırıyor. Ayrıca, seviye farkı olmaksızın tüm öğrencilerin bu tarz etkinliklere ortak olarak katılmaları, birbirleriyle iletişim kurmalarını gerektirdiğinden, öğrencilerimizin sosyal iletişim becerilerini geliştirirken diğer taraftan da grup içi yardımlaşma ve dayanışma duygularının da güçlenmesini sağlıyor.

Biz eğitimci olarak her öğrencinin farklı öğrendiğinin çünkü hepsinin farklı zeka tipine sahip olduğunun bilincindeyiz. Bu nedenle derslerimizde, tüm olanaklarımızla, öğrencilerimizin her birine faydalı olmak için hazır ve donanımlı olarak karşılarında olmaya gayret ediyoruz. Öğrencilerimizin çabaları ve velilerimizin de desteğiyle de tam öğrenmeyi gerçekleştirmiş oluyoruz.

Kübra Kınık

Nationality : Turkish

Education : B.Ed

Post : Turkish as a Foreign Language Teacher

Wherever
you come from,
there is a place for you!

Students come from more than
40 countries and teachers from
over 10 different countries

